

— Утре тръгва и четата на Стоил Чавдаря... На момиче ще се престоря. Ще взема на кака сукманя — ще видиш! — възрадван додаде и хвана трепетно ржката на Рада.

— Ами, ако той те залови! —

— Не бой се Радо от татка... Аз всичко съм обмислил. Хайде сега двама да се надиграваме. Нека ни видят хората. Аз съм готов пред цял свят с тебе да се изправа.

Добриня се втуря в хорото с развята кърпа в десница; пред него се изтърпи Рада от Илаковржт — и сляха се още два огъня сред огньовете и извиха се още две вихрушки сред вихрушките.

И кога зорницата погледна из ведри небеса — от чардака се разчу гласа на Горан Горнака: — хайде момичета стига толкоз хоро! Пжт ни чака — да тръгваме.

Горнака яхна белия си кон, наложил широкопола ржженица, с бял толпан от горе, припасал кубур пицови, пжрви поведи четата.

След него тръгна четата, па и цяло село излезе до плачи топола, както му е обичай да ги изпратят.

Гайдаря подкара пръщално хоро и жетварките пжтйом две по две наредили са ржст по ржст, със венци от цзетя на глава, с алени кжрпи в десница, с пжстри престилки припасани, захепаха се вжрвейки.

Гайдата свири отпява; жетварки песен повтарят и в ситни стжпки хоро поели, като сжщинска лития, пжт за кжм Загоре п еха.

Стигнаха плачи топола. Едни им пжтя пред тях с вода поливат, та по вода да им вжрви жетвата; други им благи напжтвания изказват: живо и здраво от руманя да се завжрнат а майки, чиито момичета за руманя са тръгнали, не могат сжлзи да зджржат. Че кой знай: човещина е, всичко се случва с човека.

И до като превалз стигне четата — никой от плачи топола не се помрждна. Добриня немаше сила очи от Рада да счеме и чак кога тя се зад з авоя потулли — бжрже кжч село се запжти Стоил Чавдаря да наиде и с неговата чета да тръгне.